

opusdei.org

Nova serija kateheza

"Godina kateheze namijenjena liječenju razdaljine između onoga što vjerom ispovijedamo i onoga kako svoj svakodnevni život živimo kao Kristovi vjernici i kako bi se izbjegla "uradi sam" vjera." Ovako je sam papa Benedikt XVI najavio seriju kateheza na općoj audijenciji u srijedu, 17.listopada, na Trgu svetoga Petra pred tisućama hodočasnika i vjernika.

24.10.2012.

Benedikt XVI, Opća audijencija, Trg svetoga Petra, srijeda, 17.listopad, 2012.

Draga braćo i sestre,

Danas ću predstavili novi ciklus kateheza koje će se razvijati kroz Godinu vjere koja je upravo započela i prekida – na ovaj vremenski period – ciklus posvećen školi molitve.

Apostolskim sam pismom Porta Fidei izabrao ovu posebnu godinu, kako bi Crkva obnovila svoj entuzijizam vjere u Isusa Krista, jedinog Spasitelja svijeta, oživjela putove koje nam je On pokazao i na konkretan način svjedočila transformirajuću snagu vjere.

Pedeseta godišnjica otvaranja Drugog vatikanskog koncila važna je prilika za vratiti se Bogu, produbiti i s većom hrabrošću živjeti svoju vjeru, ojačati sudjelovanje u Crkvi, „učiteljici humanosti“ koja nas, kroz objavljivanje Riječi, slavljenjem

Sakramenata i milosrdnim radom vodi susretu i upoznavanju Krista, pravog Boga i pravoga čovjeka. Ovo nije susret s idejom ili životnim planom, već živom Osobom koja nas dubinski preoblikuje otkrivajući nam naš pravi identitet djeteta Božjega. Naš susret s Kristom obnavlja naše ljudske odnose, vodi ih, dan za danom, prema većoj solidarnosti i bratstvu po logici ljubavi. Imati vjeru u Gospodina nije nešto što se odnosi samo na naš intelekt, područje intelektualnog znanja, već je to promjena koja uključuje život, čitavo naše biće: osjećaje, srce, um, volju, tijelo, emocije, ljudske odnose. S vjerom se zaista sve u nama i za nas mijenja i naša se sudbina jasno vidi, istina našeg poziva u povijesti, smisao života, radost što smo hodočasnici prema Kraljevstvu Nebeskom.

Ali – pitamo se – je li vjera zaista transformirajuća moć u našim

životima? Ili je samo jedan od elemenata što su dio našeg života, ali bez da je onaj koji potpuno određuje naš život? Putem kateheza ove Godine vjere željeli bismo poći na putovanje kako bi ojačali radost vjere, razumjeli kako to nije nešto strano, odvojeno od istinskog života, već da je vjera istinska duša svakog života. Vjera u Boga koji je ljubav i koji je prišao čovjeku uzimajući njegovo tijelo i predajući se na križ kako bi nas spasio i još nam jednom otvorio vrata raja, jasno ukazuje da se čovjek potpuno ispunjava jedino u ljubavi. Danas ovo trebamo jasno ponavljati, dok kulturne preobrazbe koje se događaju često pokazuju različite oblike barbarstva koji se prikazuju pod imenom „pobjeda civilizacije“: vjera potvrđuje da ne postoji istinska humanost osim na mjestima, gestama, u vremenima i načinima gdje je čovjek potaknut ljubavlju koja dolazi od Boga, izražava se kao dar, vidi se u

odnosima ispunjenim ljubavi, suosjećanja, brige i nesebičnog služenja drugima. Tamo gdje je dominacija, posjedovanje, izrabljivanje, komodifikacija drugih iz čiste sebičnosti, gdje je arogancija ega zatvorenog u sebe, čovjek je iscrpljen, degradiran, izobličen. Kršćanska vjera, aktivna u ljubavi i snažna u nadi, ne ograničava, već humanizira život, zaista ga čini potpuno čovječnim.

Vjera dočekuje ovu preobražavajuću poruku u našim životima, prihvaća Božje otkrivenje koje nam pomaže znati tko On jest, kako djeluje, kakvi su mu planovi za nas. Naravno, Božje otajstvo je uvijek iznad našeg shvaćanja i našeg razuma, naših rituala i molitava. Međutim, svojim otkrivenjem Bog je taj koji nam se daje, koji nam govori o sebi, koji se čini pristupačnim. I postajemo sposobni slušati njegovu Riječ i primiti njegovu Istinu. Ovdje leži

čudo vjere: Bog, u svojoj ljubavi, u nama stvara – radom Duha Svetoga – prave uvjete kako bi mogli prepoznati njegovu Riječ. Sam Bog, u svojoj želji da nam se otkrije, da dođe u kontakt s nama, da bude prisutan u ljudskoj povijesti, omogućava nam da ga slušamo i prihvatimo. Sveti Pavao o ovome govori radosno i pun zahvalnosti: „Zato, eto, i mi bez prestanka zahvaljujemo Bogu što ste, kad od nas primiste riječ poruke Božje, primili ne riječ ljudsku, nego kakva ustinu jest, riječ Božju koja i djeluje u vama, vjernicima.“ (1. Sol 2:13).

Bog nam se otkrio u riječima i djelima tijekom duge povijesti svoga saveza s ljudima, a što je kulminiralo utjelovljenjem Sina Božjega te otajstvom njegove smrti i uskrsnuća. Bog se nije samo otkrio tijekom ljudske povijesti, nije samo govorio preko proroka, nego je prošao nebo kako bi dospio na zemlju ljudi kao

čovjek, kako bi ga mogli susresti i slušati ga. I iz Jeruzalema se objava Evandjelja Spasenja proširila po svim krajevima zemlje. Crkva je rođena iz Krista, postala je temelj nove, čvrste nade: Isusa iz Nazareta, raspetog i uskrslog Spasitelja svijeta, koji sjedi s desna Bogu i sudi živima i mrtvima. Ovo je kerigma, središnja i neoboriva objava vjere. Ali od samoga početka nastaje problema „pravila vjere“, ukratko, vjernosti vjernika istini Evandjelja u kojem trebamo ostati jaki kako bi se spasiteljska istina o Bogu i ljudima sačuvala i prenosila. Sveti Pavao piše: „po kojem se [Evandjelju] spasavate, ako držite što sam vam navijestio; osim ako uzalud povjerovaste.“ (1 Kor 15:2).

Ali gdje pronalazimo esencijalnu formulu vjere? Gdje pronalazimo istine koje su nam vjerno prenesene i koje su svjetlo našeg svakodnevnog života? Odgovor je jednostavan: u Vjeronanju, u izražavanju vjere ili

simbolu vjere, spajamo se s izvornim događajima osobe i povijesti Isusa iz Nazareta, tu se konkretizira ono što su apostoli pogana rekli kršćanima u Korintu: „Doista, predadoh vam ponajprije što i primih: Krist umrije za grijehе naše po Pismima; bi pokopan i uskrišen treći dan po Pismima;“ (1. Kor 15:3).

Čak i danas trebamo bolje poznavati Vjeronanje, bolje ga razumjeti i moliti. Iznad svega važno je da se Vjeronanje, da tako kažem, prepozna. Zapravo, poznavati ga može biti samo jedna intelektualna operacija, dok „prepoznavati“ ga označava potrebu za otkrivanjem dublje veze između istina koje svjedočimo u Vjeronanju i u našim svakodnevnim životima, kako bi ove istine istinski i efektivno bile – kao što su uvijek i bile – svjetlo na našem putu života, voda koja ublažava žestoku vrućinu na našem putovanju, život koji pobjeđuje

određene pustinje vremenitog života. Moralni je život kršćanina sjedinjen s Vjерованјem u kojem pronalazi svoju osnovu i opravdanje. Nije slučajno da je blaženi Ivan Pavao II poželio da se Katekizam Katoličke Crkve, sigurna norma za podučavanje vjere i povjerljiv izvor za kateheze obnovljene na izvorima vjere, temelji na Vjерованјu.

Ovako smo potvrdili i zaštitili ovu jezgru istina vjere, ispisujući je jezikom koji je lakše razumljiv ljudima našega vremena. Crkvena je dužnost prenositi vjeru, objavljivati Evandjelje, kako bi kršćanske istine prosvjetlјivale nove kulturne preobražaje i da kršćani budu sposobni pokazivati nadu koju nose (usp. 1. Pt 3:14). Danas živimo u potpuno promijenjenom društvu čak i u usporedbi s nedavnom prošlosti, društvu koje je neprestano u pokretu. Proces sekularizacije i široko rasprostranjenog nihilističkog

mentaliteta, u kojem je sve relativno, imaju golemi utjecaj na opći mentalitet. Dakle, život se češće lakše živi, bez jasnih ideala i nada, u prolaznim i prividnim društvenim i obiteljskim vezama. Iznad svega, mlade generacije nisu obrazovane u potrazi za istinom ili dubljim smislom postojanja koji nadilazi ono vjerojatno, u stabilnosti ljubavi, povjerenju. Naprotiv, relativizam vodi prema tome da se ne posjeduje ni jedno čvrsto uporište, sumnja i prevrtljivost uzrokuju pukotine u ljudskim odnosima, a život se živi eksperimentiranjem koje ne traje dugo i ne nosi nikakve odgovornosti. Ako se čini da individualizam i relativizam dominiraju umovima mnogih suvremenika, ne možemo reći da vjernici ostaju imuni na ove opasnosti s kojima se susreću prilikom prenošenja vjere. Program kojeg se promovira na svim kontinentima tijekom slavljenja Sinode biskupa na temu nove

evangelizacije, neke je od tih opasnosti osobito istaknuo: živjeti vjeru koja je pasivna i privatna stvar, odbijanje formacije u vjeri, odijeljenost vjere i života.

Kršćani često i ne znaju jezgru svoje katoličke vjere, Vjerovanje, i tako ostavljaju mjesta određenom religijskom relativizmu, bez jasnoće o istinama u koje se vjeruje i o spasiteljskoj jedinstvenosti kršćanstva. Danas nam nije dalek rizik da ljudi izgrade takozvanu „uradi sam“ vjeru. Umjesto toga, trebali bismo se vratiti Bogu, Bogu Isusa Krista, trebamo ponovo otkriti poruku Evanđelja, urezati je dublje u svoj razum i svoj svakodnevni život.

U katehezama tijekom ove Godine vjere želio bih ponuditi pomoć u ovom putovanju, kako bi još jednom preuzeli i produbili središnje istine vjere o Bogu, čovjeku, Crkvi, svim socijalnim i kozmičkim stvarnostima,

meditirajući i razmatrajući navode iz Vjerovanja. I želio bih razjasniti da su takav sadržaj ili istina vjere izravno povezani s našim životima: zahtijevaju obraćenje postojanja, čime se daje život novom načinu vjerovanja u Boga (fides qua). Poznavati Boga, susresti ga, istraživati obrise njegova lica, to daje poticaj našem životu jer On ulazi u duboku dinamiku ljudskoga bića.

Neka nam putovanje na koje se spremamo tijekom ove godine pomogne rasti u vjeri i ljubavi prema Kristu, kako bi naučili živjeti, u svojim svakodnevnim izborima i djelovanjima, dobar i prekrasan život Evandjelja.